

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק י'מן מחיו ארוכי המעש]

ההוּה כהָרֵף עַזִּי... דָאָגָה מְעִין?!

העובדת הסוציאלית שתקה לרוגע. היא הייתה אנוונית וחסה על מה שאמרתי. את צודקת, סליהה; אמרה לבסוף ועבירה לדבר איתני על מה שקרה עכשו ואיך אפשר לשפר את ההוויה. לאחר מספר שבועות גם סייפה לי שהיא נוערת במסר שקיבלה ממני כשהיא מטפלת בחולים נוספים".

*

בעל וצ"ל אחז מואוד מגישת החיים הזאת. "אנשים נתונים לעיתים למזוכים", אמר לי פעם, "במקום לשמהו במה שיש להם היום הם דואגים את דאגת המחר. למה להם?"

ההשכמה שלו - לחוות היום את מה שקרה היום ושם דבר לא מעבר - הייתה תולדה של אופטימיות מובנית ועובדת נרכשת. הוא עבר על כך גם הנקנו זאת לאחרים. בתקופה שעבר טיפול דיאליזה, היה מוחבר למוכנה בימי ראשון-שלישי- חמישי, ובכל יום כזה היה חור הביתה סתום ותשוש, עד שניין לומר שהיה מוחוק מלה השנה. באופן אישי, היה לי קשה להתמודד עם האcab שלו. "וואו", אמרתי לו ביום שני בבוקר, "מחר יום שלישי, יש לך כוח לעבור שוב טיפול דיאליזה?"
רגע, איזה יום היום? ענה לי כאילו שלא מן העניין.

"שני", השבתי.

"או היום אני לא בדיאליזה, את היום זה אני יכול להיות בה" קריגל, היום אני יכול לצאת ממן הבית, ללכת ללמידה עם החברותא, להשתתף בחתונה של בן השכנים. היום אני יכול ליהנות מכל הטוב שברא עולם מרעיף עלי, למה לי לחשב על מחר? מחר נתמודד עם המזיאות של מחר בע"ה". בימים שבין דיאליזה לא חשבנו על המחר, שמחנו בהם, חיינו אותם ככל שהיא אמשינה מלאי חששות. "מה יקרה אם הכליה לא תאיילט? מה יהיה אם יהיה לך קשה להתאותש? מה יהיה..." אלף תרחישים אימה מילאו את מוחי שבבות ארכויים לפני החשתלה. "היום יום ראשון", הוא אמר לי באחת הפעמים שדיברתי אותו על העתיד, "השתלה בעוד שבוע ויום, עכשו אפשר לחוות את היום הזה".

*

בעל לא היה מלאך, הוא נפל וקם, אך גם אם לעיתים חשש מן העתיד, היה מתעתש מהר וחוזר לחוות את ההוויה. הייתה לו גישה חיינית, והגישה הזאת אמרה אמונה, ביטהה את מה שכabb האבן עזרה: "ההוּה כהָרֵף עַזִּי... דָאָגָה מְעִין?". יהודץ ציריך לחוות את הימורים ולמקנס את העשייה ואת השילוחות לשמה בא לעולם, לא לחסוב על מה שייהי בעתיד.

ועל זווית נוספת שראה לי אותה אישת וחסובה מאוד לכולנו, בעורת ד' בשבוע הבא.

יום חמישי בבוקר, ט"ז בחשוון תשפ"ג התישבתי לעבוֹר על הטוֹר של השבעה. מודה באמת, הרגשתי שאנו לי כוח. אני עמוסה באופן קיצוני, סדר היום שלי טובעני וגדוש עד שאין לי פנאי להוסיף בו סיכה, והטורום שלנו דורשים ממוני זמן וגס כוחות נפש, אולי הגיע הזמן להפסיק?

הגע הזמן, החלמתי להורד תדרות. פעם בשבועיים זה מספיק. התקשרתי לציפי גולן. הקו תפוס, שיחה ממותניה. שיחת אישה הטלפון ומיד שמעתי צלצל, שיחה נכסת. על הקו הייתה אישה צעירה, היא הזדהתמה, הכרתית אותה הכרות שתחתית בלבד. ידעתה שהיא מתמודדת עם יסורים מואוד קשים וככל יום הוא גל חדש שלילה לצלוח בגבורה. "היתה חיבת לתקשור אליך", אמרה, "כבר כמה שנים אני מתמודדת עם מה שלחל לי בורא עולם ומהרגע הראשון אני מזכירה לעצמי שההיסטוריה הם לטובה והם ממשיים, אבל הטוֹר השבעה נותן לי פרטקטיביה חדשה. הוא נתן לי כוח, ותאמני לי שאני צריכה את הכוח הזה".

צמרמות עברה בי.
הראשית שקבלתי מעין 'מברק' מלמעלה...
ביןתיים עלי להמשיך.

חשבתי לחזור אל הפרק בו עסקתי, אבל האישה הצדקה ביקשה להוסיף דברים על הטוֹר מהשבוע שעבר. היא דיבקה אותי, והדיקת זהה החשוב ומשמעותם. כך, ביום חמישי בצהרים (וסלילה ממוקמת כתיפה על העיתוי...) נולד הפרק הזה.

"כשהתגלתה אצל המחלה הגעה אליו עובדת סוציאלית וביקשה לדבר איתי, להכין אותי לעתיד שיבוא. 'עכשו את מסוגלת לעשות דברים בסיסיים אך יתכן שבמהשך יגיעו ימים שלא תוכל בצע פעולות שגרתיות. בעתיד גם הפעולה המוסרית הזאת גם היכולת הספציפית הזאת (העו"סית פרטה מספר תפוקדים בסיסיים) עלולות להילך מפרק', היא פרטה תרחישים איזומים שנשאבו מהספרות העוסקת באופי של המחלה. בגין גודלה מעבה לי את הלב. היבטי בה ולא הבנתי, באמת לא הבנתי. 'סליחה, אבל אני חייבת לשאל אותך שאלה, זה מה שylimדו אותך לעשות עם אנשים חולים - לבוא ולספר להם על מה שייהי? לבוא ולהרים להם את

החסים של עכשו? למה אני צריכה לחסוב על הימים בהם לא אצליח לתפקד קריגל? עכשו אני יכולה לעשות הרבה טוב לי, עכשו אני שמחה, מה יעוזר לי לחוות היום את דאגת המחר? או לי במקום זה תנתני לי טיפים מעשיים איך להתנהל טוב יותר ביוםים

של依 עם המוגבלות שיש לי כבר עכשו? שאלתי אותה, וכעס מעורבב בכאוב מלאה את מילותי.

